

[Formanden.]

Dagsordensforslaget indgår nu i forhandlingen i den herefter fremkomne affattelse.

Per Hækkerup: Jeg må erkende, at den omstændighed, at hr. Niels Westerby's resolutionsforslag er blevet til en dagsorden, ikke gør den mere klar og tydelig; den er så rodet, at den fritager dem, der måske gerne vil vælte regeringen, for det besvær at stemme for den. Det kan man anstændigvis ikke gøre.

Jeg vil gerne benytte lejligheden her til at sige, at det af adskillige ordførere har været drøftet, hvorledes udvalgsforhandlingerne er foregået, og i den forbindelse har det været kritiseret, at visse konkrete forslag først i allersidste forhandlingsstadium blev fremsat i udvalget, hvor de kom overraskende for de andre parter i firkantforhandlingerne og udvalgsforhandlingerne. Jeg vil gerne bekræfte som min erindring om det, der skete den fredag aften, da vi på firepartibasis drøftede tingene i statsministeriet, den udtalelse, hr. Aksel Larsen kom med om, at da statsministeren begyndte at referere til de problemer, der havde været drøftet imellem SF og socialdemokratiet, ønskede man ikke fra konservativ side at høre dette. Jeg erindrer også, at jeg på spørgsmål fra, jeg tror hr. Poul Sørensen, om det var noget, der vedkom os, sagde: „Det kan man måske sige det ikke er.“ I hvert fald er fremstillingen, sådan som hr. Aksel Larsen gav den, efter min erindring korrekt ... (*Ninn-Hansen:* Nej!). Ja, ja, jeg kan jo kun sige, hvad min erindring er; jeg opfattede det altså på den måde, at man ikke ønskede det. Jeg vil gerne tilføje, at når det radikale venstres repræsentanter har givet udtryk for, at de blev lige så overrasket, forstår jeg det mindre, da visse af disse problemer havde været drøftet med det radikale venstre tidligere.

Nu kan vi naturligvis føre en vældig lang diskussion om, hvem der har vist mest forhandlingsvilje, for jeg må fastholde, at vi fra regeringspartiets side har vist forhandlingsvilje. Jeg må fastholde, at vi har

prøvet og bestræbt os for at få etableret et firkantet forlig. Jeg må erkende, at vi hurtigt blev klar over, at der ikke var nogen vej frem med venstre; men jeg må bestemt protestere, når det her anføres, at der skulle have været tale om skinforhandlinger. Det er rigtigt, at socialdemokratiet førte drøftelser med SF, samtidig med at vi førte firkantede drøftelser. Det er også rigtigt, at det radikale venstre og de konservative førte indbyrdes forhandlinger, samtidig med at vi havde firkantede drøftelser. Dette er, tror jeg man har lov til at sige, en ganske normal foreteelse, og der ligger ikke deri antydning af, at de drøftelser, der blev ført imellem alle fire partier, i hvert fald fra vor side er blevet opfattet som skinforhandlinger; de har været et ægte forsøg på at nå til et forhandlingsresultat.

Jeg tror heller ikke, det radikale venstre vil kunne hævde, at socialdemokratiet ikke har været hensyntagende over for det radikale venstre. Jeg erindrer blot om, at det jo er et mindretal af udvalget, der kommer med indstillingerne, selv om det kunne have været et flertal. Det er også et udtryk for det ønske, vi havde om at komme til et resultat. Man kan altså bedømme dette forskelligt, alt efter hvordan éns temperament er.

Jeg vil gerne sige, at det er mit indtryk, at der i løbet af det sidste par dage af forhandlingerne skete en mærkbar stramning i den holdning, hr. Hilmar Baunsgaard indtog under drøftelserne. Jeg fik det indtryk, at hr. Hilmar Baunsgaard stadig stærkere lagde sig op ad de konservative og bandt sit parti til de konservative og derved udelukkede den mulighed for at få et trekantet forlig, som ville have været større end muligheden for at få et firkantet forlig. Jeg tror, det hører med til billedet af det, der skete. Jeg håber, det er en kortvarig foreteelse, at det radikale venstre på den måde bandt sin handlingsfrihed til det, de konservative ville acceptere. Det var det indtryk, de socialdemokratiske forhandlere fik.